

hævde den Bestyrelsen ved Vedtægterne tillagte Ret til at kræve saadan Opsigelsesfrist — og dette særlig i saadanne Tider, hvor Forholdene paa Pengemarkedet ere trykkede, og hvor derfor Udtagelsen paa een Gang af betydeligere Summer vil kunne virke særlig ubehageligt for vedkommende Kasse. Kommissionen har derfor overvejet, om der ikke kunde være Tale om i Loven at fastsætte et bestemt Maksimum for det Beløb, der maa indestaa paa en enkelt Bog, til hvilken Bestemmelse selvfølgelig maa knyttes en Bestemmelse om, at der i en Sparekasse kun maa udstedes een Sparekassebog paa en og samme Persons Navn. Fra forskellig Side er der udtalt Ønske om, at der ad Lovgivningsvejen kunde træffes saadanne Bestemmelser, saaledes at Sparekasserne kunde henvises til som deres Hovedopgave at være et sikkert Anbringelsessted for de *smaa* Kapitaler. Man har imidlertid ment at maatte regne med Forholdene, saaledes som de faktisk have udviklet sig her i Landet, hvorefter der i meget vid Udstrækning paa Enkeltkonto i Sparekasserne er anbragt endog meget betydelige Kapitaler, og man har ment, at Ulemperne ved disse Kapitalers Udtagelse af Kasserne ifølge et Paabud i Loven ville vise sig adskillig betydeligere end Fordelene derved. Idet Kommissionen saaledes ikke har ment at kunne foreslaa noget Forbud mod Anbringelsen af større Kapitaler paa Enkeltkonto i Sparekasserne — en Bestemmelse, der meget let vilde kunne omgaa —, har det været Kommissionen magtpaaliggende i saa stor Udstrækning som muligt at sikre Kasserne mod Ulemperne ved Opsigelse med kort Varsel af de større Kapitaler; det er jo netop Opsigelsen af de *store* Kapitaler, der medfører Faren for, at Kasserne ikke i *Øjeblikket* have tilstrækkelige kontante Penge til Raadighed og derfor med stor Bekostning gennem Laan maa se sig nødsagede til at skaffe de fornødne Beløb til Veje til Imødegaaelse af de til Kasserne stillede Krav. Kommissionen har da overvejet Muligheden af i dette Øjemed i Lovforslaget at indsætte en Bestemmelse om, at der for større Summer, f. Eks. 2,000 Kr. eller derover, forbeholdes en længere Opsigelsesfrist, f. Eks. 6 Maaneder. Under Hensyn til, at der efter Kommissionens Formening ved en saadan Bestemmelse ikkun kunde være Tale om at tillægge vedkommende Kasses Bestyrelse en Ret, ikke om tillige at fastsætte et Forbud mod Udbetalingen af Kapitalerne uden den angivne Frist, har

man, støttet til de ovenfor anførte Erfaringer og af de der angivne Grunde, ment ikke i Optagelsen af en Bestemmelse om en bestemt Opsigelsesfrist for større Kapitaler at kunne søge den fornødne Betyggelse. Man har anset det for uomgængelig nødvendigt at skabe en reel Sikkerhed, der sætter Kasserne i Stand til øjeblikkelig, eller dog med meget kort Varsel, at imødekomme Krav paa Udbetalinger af en vis Størrelse, og man har derfor foreslaaet, at det gøres Kasserne til Pligt til Stadighed at have et Beløb, der mindst svarer til 5 pCt. af Sparernes Tilgodehavende, anbragt i visse nærmere angivne, let realisable og sikre Effekter; man har dog ment at kunne gøre en Undtagelse for de ganske smaa Kassers Vedkommende — Kasser, hvis Spareres Tilgodehavende ikke naar 100,000 Kr. —, idet man har ment, at Bestemmelsen vilde virke uforholdsmæssig byrdefuld for saadanne.

Et Forhold, der oftere har vist sig skæbnesvangert for Sparekasserne, er, at disse have anbragt en uforholdsmæssig stor Del af deres Midler i Aktier i en stedlig Bank eller et andet Pengeinstitut, og Kommissionen har derfor ment at burde foreslaa et ubetinget Forbud mod saadan Anbringelse af Midlerne, idet man alene har gjort en Undtagelse med Hensyn til Aktier i Nationalbanken i København og saadanne Aktier, hvormed er forbundet Stats-Garanti, enten for Kapital og Renter eller for Renter alene. Det er ikke undgaaet Kommissionens Opmærksomhed, at denne Forbudsbestemmelse vil kunne afskære ogsaa en saadan Anbringelse af Sparekassernes Midler, som ikke blot ikke er betænkelig, men endog maa siges at være baade naturlig og nyttig, f. Eks. det Forhold, at en Sparekasse tegner nogle Aktier i et Jernbaneforetagende, der kommer den Egn, i hvilken Sparekassen driver sin Hovedvirksomhed, til gode; da man imidlertid har anset det ugørligt at finde nogen tilstrækkelig skarp Grænse mellem den nyttige og den unyttige eller endog farlige Anbringelse, har man ikke ment at kunne gaa anden Vej end at foreslaa det ubetingede Forbud.

Det har i adskillige Sparekasser været Forholdet, at det har været overladt et enkelt Medlem af Bestyrelsen at tage Bestemmelse om Ydelse af Laan, og dette har, efter hvad der er blevet Kommissionen bekendt, endog været Tilfældet i enkelte Kasser, hvor ikke blot disses Størrelse, men ogsaa Omfanget af de trufne Engagements maatte gøre et saadant Forhold i særlig Grad uheldigt; man har for at